

17. szám.
October 24-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jul.—dec. 3 frt., és három hóra
jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XIV. kötet.

DE MÁR ALIGHA NEM LESZ HÁBORU.

A míg csak a nótákat küldözték
Párisból Szentpétervárra:
Azt mondtam én, hogy csak nem lesz ebből
Semmi más, mint egy kis láрма.

Hogy a Monitör megharagudott
S fölállt, hogy szerecsent mosson:
Tudtam én, hogy a mi tinta, nem vér, —
Marad ez a papiroson.

Hogy lord Russel nagy toasztot ivott,
Azért, a mi el van játszva;
Tudtam én, hogy nem lesz ebből árvíz
A háború nem sakk-játszma.

A míg az újságírók lármáznak
„Rajta! kardra! lóra! indulj!
Biz az ő szavukra csak egy bakancs
Se' megy ki a magazinbul.

De most egyszer jön az igaz ellen:
Föllép E*stein et Compni,
Megtámadják a muszkát: hogy merte
Az ő vasútjokat elrontani!

Ez nagy eset. Ezek ám jól tudják
Hogy mi a hausse, mi a baisse is?
Ha a zsidó akarja, hogy legyen
Háború, már akkor lesz is.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No a mi sok, az mar csak sok! Nem elig, hogy minden *lepedü-ujzag* hirharangja egyre azt harangoza: „muszkat vagjunk! muszkat ragjunk! bim, bam!“ hanem míg ezek a kicsi kis *kapcza-ujzagocskak* izs mind azt csilingelik utának: „csipd meg, tipd meg! csingilingi!“ sőt míg valamenyi bolond ujsag is csak azt tugya lepingaltatnyi: egy nagy szaju kozakot, nagy orával, nagy szakalával, kancsukajával. — De mar mire valo ördögöt falra festenyi?

Ha mar az okos ujsagok bolondoznak, leg-alab a bolond ujsagoknak lehetne eszük. Ki tud-hathatya mi törtinik? In nem mondok se azt, hogy igen, se azt, hogy nem igen. In csak tar-tok azal az ürminyel, a ki igy kialtota magát: „üsd ág yun, de ne nágyun; dubd ki az ablákun, mert nem tudod, hogy ki vágyun?“

Csak in azt mondok, hogy jo lesz majd ezzer Kakas Martonynak azt mondhatnyi: „in vagyok

Tallerossy Zebulonnak intimus barátja.“ Anak Tallerossy Zebulonak, a ki muszkat nem ban-tota soha; is a ki anyira orthodoxus sympathia-kal bir, hogy minden tartozasat görög kalenda-rium szerint — tizenharom nappal terminus utan szokta kifizetnyi.

Azirt aszt mondok: csinaljatok, ha csinalni akartok, kipeket a modi ruhakrul, a bukot ujsagiokrul, az insiges hazafiakrul, a zsidokrul, is ciganyokrul, a krinolinokrul is a magnasok-rul: az mind szabad, de ne csinaljatok muszka-krul faragot kipeket; s ha viczelni akartok gorom-baskodasokra: viczeljetez riviszekre, fiakerekre, polemiazó kritikusokra, de ne azokra a mik — off-ban vigzödnek, s ha oponalnyi akarjatek, oponaljátok, quantum placet, nemzeti szinhazi theatrumdirectornak; de ne az europai hatalma-sag uraknak, mert bizony ezzer az orunkra üt valaki nektek.

Tallérossy von Zebulon.

Csodabogarak.

(Olyan novella-gyűjtemény, a mit nagyobb érdem lesz elolvasni, mint megírni).

Szerzette: **Kakas Márton.**

V. Tizenhat ga^rasért nyolezvan ezer forintot.

Báró Lomosy László juniornak az a fatá-lis szokása volt, hogy fizetni nem szeretett. Ez a mindnyájunkkal közös eredendő bűn azonban egészen más gyümölcsöket termett nála, mint más közönséges embernél; a ki ha fizetni nem akar, enged maga ellen pörölni, vagy megszö-kik, vagy kiveri a hitelezőt a házából: — ő pe-dig azt vette fel, hogy ha jöttek rá egy ötven forintos kontócskával s neki vagy kedve, vagy pénze nem volt azt beváltani; rá beszélte a hite-lezőjét, hogy inkább ad neki egy váltót ötszáz forintról. Mikor aztán az ötszáz forintos váltó lejárt, akkor ismét a legnagyobb készséggel becserélte azt egy ötezressel; azt megint egy ötvenezeressel; míg a hitelező maga is kétségbe nem esett a fölött, hogy ilyen hirtelen megnőtt a kapitálisa.

Ilyenformán már egyszer volt egy félmil-lió adóssága.

Volt pedig egy nagybátyja, Báró Lomosy senior, a ki restellvén a nevét minduntalan a hirlapok hátulján, compromittáló hirdetmények szövege közt olvasni, rá szánta magát, hogy egy pár ezer forint feláldozásával, az adósságok mesés összegét az eredeti gyökkivonatokra re-ducálva, unokaöcsését kitisztázza, hanem ugyan-akkor azt is kijelenté, hogy soha többet semmi-féle adósságát kifizetni nem fogja. Ez volt az utolsó.

Egy év mulva megint volt a „junior“-nak félmillió tartozása.

Azt beszélük fölöle, de már ezt nem tudom, igaz-e, hogy még a bérkocsisokat is „álbá“-val fizette. Annyit irhattak a neve fölé, a mennyi nekik tetszett.

Hanem ezúttal a nagybátyja állhatatosan megtagadott minden interventiót. Csukják be az öcscsét, ha tartani akarják, ő nem fizet helyette semmit.

Kínálgatták neki a gyanús nagyságú váltókat tiz perzentért, ötért, háromért, kettőért. Ő azt mondta, hogy egy batkát sem ad.

Nem tehettek aztán egyebet, mint hogy nyilvános árverést nyitottak a százezrekre menő adós levelek fölött. Bezzeg olcsó volt a „realitás!”

A családnak egy régi ismerőse bevetődött az árverésre s megvásárolta a kótyavetyén nyolczvanezer forint áru kötelezvényeket. Azokat aztán elvitte az öreg báróhoz.

Azt pedig hallani sem akarta, a mit beszél.

— Mit? az öcsém váltóit? Nyolczvanezer

forint árut? Minek vette ön meg? Előre mondatom, hogy kárba veszett a pénze, mert én nem fizetek ki semmit.

— De ezt még is ki fogja fizetni méltóságod. Én nem vettem nyereségre. Ugy adom, a hogy rajtam maradt.

— Nem, nem. Semmit sem adok érte, és ha mingyárt nyolczvan forintért vette is az úr az egészet.

— Igen, de tizenhat bankó garasért vettem.

— Tizenhat bankó garasért! Nyolczvanezer forintot! — No már azt kifizetem.

S kiugratott érte egy ezüst huszast, melyből még a tisztas öreg úr vissza is adott két váltó krajczárt, mert hiszen ő nem nyereségre vásárolt.

Historiai feladat.

Ki volt az, a kinek egyszeri föllépteért (és hol?) harmincz millió forintot ígértek, még sem lépett föl. (Megfejtők biztosítatnak a felől, hogy nem kapnak semmit.)

Szigorú rendeletek.

„Miután az bevégzett tény, hogy ama titkos lenygel komité a föld színén fel nem található — és így okvetlenül valahol másutt kell neki lenni, annál fogva kemény felelősség terhe alatt meghagyatik :

1-ör is a föld alatt lakó vakandokoknak, ürgéknek és hörcsököknek, hogy mátul számítandó huszonnégy óra alatt bejelentésék, mi történik a föld alatt? kik laknak ott? mivel töltik a napot? mikor szoktak haza járni? mi a kereset módjuk? mit beszélnek, miről tanácskoznak? Ellenszegülés esetében minden ürgének a lyukába tizenkét kanna víz fog öntetni, s a megálatkodott potz egerekhez tiz — végre hűsz kandúr fog beszállásoltatni.

2-or. Utasítatnak a levegőben repkedő mindenféle szárnyas állatok, hogy ha valahol valami fa tetejében, vagy valami felhőnek sátorában megtalálják a titkos komitét; azt is annál a bizonyos nagy madárnál bejelenteni el ne mulasztásák. Különben is figyelmeztetnek, hogy tollaikat státus ellenes iratok szerkesztésére kölcsön ne adják. Az ellenszegülők ki fognak tiltatni a birodalomból s fészkeiket a denevéreknek átadatnak.

3-or. Felhivatnak a vizekben lakó halak és rákok, de különösen a mindkétfele elemben sokat utazó békák, hogy ha valamit megtudnának a víz alatt létező titkos komitéról; azt rögtön megfogják és idehozzák. A rákoknak különben is nagy rovásuk van; miért nem használják ollóikat amaz alattomos emberek rendeleteinek meg-

nyirbálására? Szót nem fogadás esetében a halaknak, sőt békáknak is minden ivadékából caviárt csinálunk, s azt küldjük a párisi delicatesse áruló boltokba.“

Hegyí m. k.
tábornok.

A londoni punch.

Következőleg közli a német szövetség hadizenetét Dániához :

Az (ugynevezett) Dánokhoz. (Más esetleges nomenclatura jogának fenntartása mellett.)

Az immanens, vagy accumulativ jogok megsemmisítése, vagy bár gyengítő elosztása is, subjectiv ügy, mint objectiv értelemben közelit az analyticus bekövetkezéséhez a politikai vonatkozások infinitesimalis reintegrációjának. Schleswig és Holstein, nem különben Holstein és Schleswig mind territorialis, mind aesthetikai tekintetben követelik bizonyos lényegességek erőteljes helyreállítását, melyet az analysis megalapít, a synthesis megerősít, s az érzelem megszentésit. (Itt következik hét hasáb okoskodás, mely elvitatáhatlanul kiténteti, hogy egy ember gyöngébb, mint a másik, akkor ez a másik bizonyosan erősebb, mint az egyik.) Mind az öntudat, mind a lelkiismeret szabadság egyenlően sértetik, egyesekre úgy, mint az egészre nézve, midőn egy scepticus centralisatio vagy traditionalis erőszak, vagy bonyolódott jogtekervények által a haladás és idealismus mesmeri hatását az individualításra megzavarja. (Itt következik egy gondosan és terjedelmesen kidolgozott áttekintése mind azon háborúknak, melyek a trójai veszedelem óta vállalkozókra tááltak.) Végül, de még nem kimerítőleg s a további kivitel jogának fenntartása mellett, appelálunk az európai értelmiségre azon két jelszóval, melyek két csillagként ragyognak a szabadság kék láng menyboltozatán. E két szó „sör és dohány!” Ezért dekretáljuk a szövetségi executiót s a német flottát mingyárt építeni fogjuk, hogy rögtön induljon be Schleswig Holsteinba.

A pákosztos gyerekek.

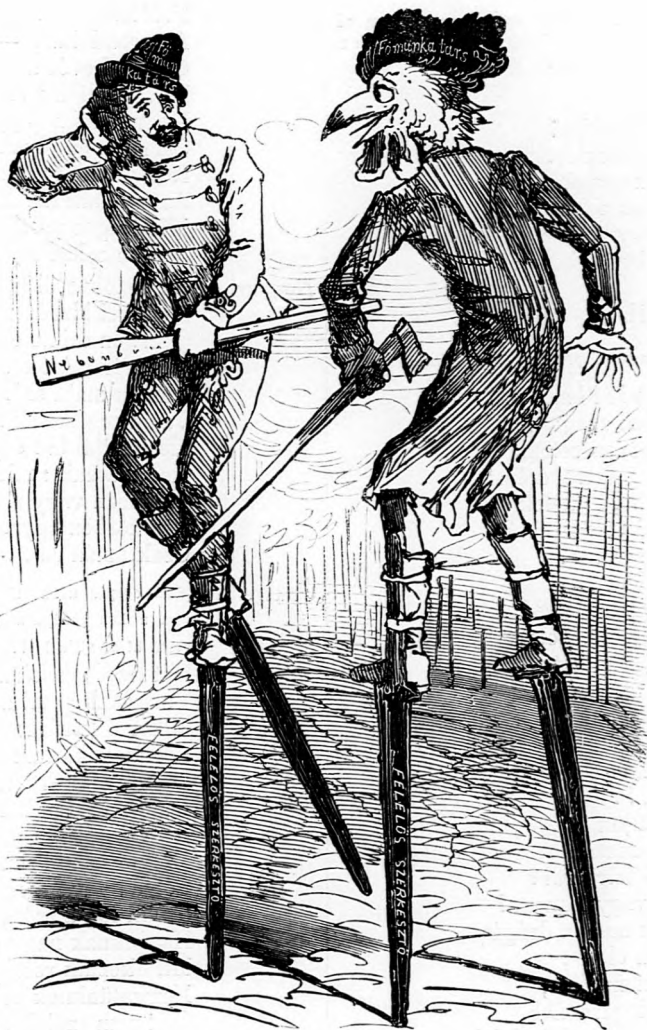

- Papa! nekünk végy szabad sajtót! nekünk végy parlamentet! {nekünk végy constitutiót!
 — Ejh, ki győzne benneteket költséges játékszerekkel? Menjeteq laptázni.

- Komám uram! A gyerekeink odakinn a laptázás közben aligha össze nem találqak verekedni.
 — Nem tesz semmit. Legalább addig nem tribulálnak új játékszerekért.

Mért jártok lábtókon?

Először azért; mert így nagyobbakat lehet lépni.
 Másodsor: mivel nem kopik az embernek a csizmája.
 Továbbá: mivel így nem hűti fel az ember a talpát.
 Azután: mert így az ember sokkal magasabbnak látszik.
 Meg azután : ha az eltörik, össze lehet szegezni.
 És végtére: — mert — hát — csak — no. —

Mellékletek az előfizetési megrendelésekhez. *)

Drámai jelenet.

I.

(„Csillagnak és földnek“ Nagyura ül egy karosszékben; nagyon el van foglalva a hon gondjai és bajjaival. Az Üstökös más felügyelőre bízta, meghuzódik.)

Nagyur. Hm! hm!
Nem jó az ágio standja!
Furesa név az a Mexico.
Gonosz az a Murawieff,
Milyen nyakas az a lengyel!
Hm! hm! (az ajtón gyöngö keozogás.)
Ki az? mi az? bujjál hát be!

II.

Ösmeretlen. (Don Juan köpenyben, szerényen megáll az ajtóban.)

Nagyur. No csak beljebb hát barátom!
Oszť tege bé azt az ajtót,
Mert a zúgot nem szeretem.
Örülök hogy van szerencsém!
Kinek hijják? hol született?
Ki volt apja? ki volt anyja?
Élnek-e még testvérei?
Rokonai? déd-ősei?
Mit keres itt, miért jött be?
Talán csomó verset hozott?
Érzékenyet, szerelmeset;
Vagy pediglen tragoediát,
Ide borzasztó dolgokkal —
Sántikáló jámbusokkal?
Ő ugy akkor messze fusson!
Vagy pediglen . . .
Kérem szépen üljön ide,
Ebbe a nagy karosszékbe. —
Szolgálhatok jó szivarral?
Cuba, Millares vagy Lanzas?
Mert hát szijjuk most a drágát,
A miglen az ára olesó;
Mert a jövő esztendőben,
A roszt leend a legdrágább.
(Kérem! csak szivarról szólok.)
Most beszéljen jó barátom,
Ugy-e bár ön börziánus?
Nem? hát akkor politikus,
Ki űzi csak passióból
Azt a gonosz mesterséget.
(Nem mint én bankó-nótákért.)
S első tudja meg a porosz
Alkotmányos mozzanatit,
Vagy Murawieff stikkjeit.
Beszéljen, kedves barátom!

Ösmeretlen. (Félre kotorász kaputja zsebében.)
Ó bocsánat, Tekintetes

Méltóságos Szerkesztő ur!
Én keresem Kakas Mártont,
Ki már régen czéhmaster lett.
Hogy fogadna bé engemet
Boltot seprő inakának,
Reperáló, földözónak
Földfölvöltti műhelyébe.
Azt gondoltam — sok a váró,
Oszťeg kevés a készítő. —
Parancsoljon s én dolgozok,
Megmutatom hogy mit tudok;
Csinálok én olyan csizmát,
Hogy a láb fölül megyen bé
Aztán alant kandikál ki.
Méltóságos pártfogása
Rajtam sokat segíthetne.

Nagyur. Az Üstökösről beszélsz tán?
Mennyei birodalomról?
(Hm! én szinte elfeledtem.)
Jaj, már másé ott a trónus —
Hanem majd szólok melletted,
Talán segíthetek rajtad.
Most fujjal hát egy pár nótát,
Hadd lássuk: mit és mennyit tudsz?
Prózában vagy rimes versben,
Üstökösben egyre megyen —
Csak aztán ro . . . jó legyen!

Ösmeretlen. (Előre egypár nótát. Nagyur hidegvérrel hallgatja, — aztán ujra a hon gondjaiba merül. Ösmeretlen elkedvetlenedve vonul ki az ajtón kívül.)

Hát legalább kérdezte vón'
Tulajdonkép mi a nevem?
Mikor ő kérdezte, akkor
Bár megakartam mondani
De nem juthattam a szóhoz;
Majd mikoron kérdezné azt
Nem leszek ott hogy megmondjam. —
Még köszönni sem mertem már,
Félve hogy „szolgája“ helyett
Szólni fog a szárazságról,
Hazánkknak nagy csapásáról,
Mit okoztak roszt poeták —
Nemzetünknek veszedelme!
Jaj! nem szólok . . . csak azt kérdem:
Hol van majszter Kakas Márton?

Egynek hopp, másnak kopp.

Elillantak fecske, gólya,
— Ugy hogy nem is vettük észre —
Bucszó nélkül költöztek
A melegebb világrészre.

Irigyelt sors a tiétek
„Két hazájú“ fecske, gólya:
Szegény lengyel de beérné
Ha neki csak egy is volna!

B.—D.

*) Minden előfizetőnek jussa van egy verset, vagy anecdotát az Üstökösbe beiktatni ingyen. — No már erre sem jönnek. Szerk.

Kakas Márton egy dolgot nem ért az adó-Vorlagokból

Instálom egész tisztelettel, egy dolog felől nem tudok egészen tisztába jönni. Azt már tökéletesen értem, hogy ha újságot adok ki, s azon valami *nyereségem* van egy esztendőben, abból nekem a nagyméltóságú adóhivatalt tantiemekben kell részesítenem: csak azt nem tudom még egész bizonyossággal, hogy hát ha két esztendőben meg *veszteségem* van, valyon abban is kíván-e résztvenni az adóhivatal? Mert ha már „mutyi“ lesz minden kseft, hát így volna ám az igazság.

Egy szó a czilinder kalap védelmére.

Mindennek akadt védelmezője már, még a hátulgomboló bugyogónak is: csak a szegény üdözött, zsbivásárra számkivetett, köpöládává degredált czilinder kalapot nem karolta még eddigelé fel senki. Sietünk elragadni az elsőség pálmáját Bolnai barátunk elől, elmondván azon legujabb történetet, miszerint Offenbach, a Dunanan apó halhatatlan és hazánk fővárosában (óh ós-Budánk) a magyar civilizációnak terjesztésében eléggé nem méltányolható érdemekkel gazdag szerzője, a kocsijából lebukott fejétőre; de a helyett, hogy a fejét betörte volna, csak a czilinder kalapját ütötte be magába nyakig s így minden sérülés nélkül megmenekült.

Látod magyar! Ilyen jó oltalom a czilinder kalap: nosza tedd fel frissen, mert nem tudhatod, hogy mikor kecskebukázol le a szekérről?

Haladunk.

Mi ez? Nagy auflauf az utcán, népcsoport kísér cifra zsinóros inast, ki nagy tarisznyából osztogat névjegyeket és fotográfált arcképeket az elől-utól talált embereknek. Mi ez? a plajbász áruló francia utazik keresztül, sisakos vitéznek öltözve? Nem biz az; — most ide települt ügyvéd hirdeti, hogy irodája megnyilt s egyuttal arcképével is szolgál, még tán partiet is csinálhat. Nálunk ezt sokan apprehendálják, mert még újdonság; pedig hát más országban már annyira vitték az ügyesebb prókátorok, hogy a látogatottabb utcaszegleteken expropriálnak egy kis helyet, ott felütik a sátorukat s a jövőmenőknek instantiát irnak, össze is vesztik, ki is békítik őket, consultálnak, allegálnak, plaidi-roznak s időközben gesztenyét sütnek. — Még mi is megérjük.

Egy porosz junker nyemtatott programja.

„Az átkozott democraták ki akarnak minden erdőt irtani a földről, hogy kukoriczát vethessenek bele! — Fel akarnak töretni minden legelőt, hogy lovat ne lehessen tenyészteni, csak birkát. Mikor aztán majd jön

az ellenség, akkor ülhetnek a huszárok kecskékre, meg disznókra. — Az átkozott democraták az oka, hogy nincsen eső. — Nézzétek a szomszéd Magyarországot: a cigányok, (sic) rablók és ribilliók országát! Ott már kiirtottak az átkozott democraták minden erdőt, azért elszáradt az egész ország. — Ti is oda juttok, ha engem nem választatok meg.

(Képzelmeheti, hogy ha már nyomtatásban ilyeneket mondanak, hát még élőszóval milyen szépeket beszélhetnek!)

A fagygyú gyertya siralma.

Hajdan és most! ég és a föld!
Elfinomodott a világ,
Durva ércz helyett papírpénz,
Gyertya helyett jött gázvilág.

Csillár, mérsék-, függő lámpák
Elűzték a gyertyatartót
A szegények asztalára,
Hol ezelőtt csak mécses vólt.

Uraknál és hotelekben
Milly-gyertya, légszesz szolgál,
Velem pinczében és ölban
Kellner és kocsis botorkál.

Előkelő halott felett
Viaszgyertya mellett sirnak,
Megérem a csúfságot hogy
„Lángomnál verset sem írnak!“

Fényem nem volt vakító fény,
Égtem illőn, halk perczegve,
Koppantó hites társ mellett
Szerényen és nem henczegve. —

Osztán orvosság is vóltam,
Kentek velem náthás orrot,
Éjszakára bekötözték
Az elrekedt, meghült torkot.

* * *

„Kik értem lándzsát törnének
A föld alatt nyugosznak ök:
A kik olcsó fényem mellett
Láttak — éltek boldog időt!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Egy bécsi bukott üzér, ki sok ideig volt Pesten újság író, legközelebb megbukván, a kriminalis törvényszék előtt oly hatalmasan védelmezte magát, hogy végre a törvényszék kénytelen volt által látni, hogy vádlott csakugyan *becsületes* ember, hanem abban az esetben *bolond*; s bezáratta az örültek házába. Különbén csak az adósok börtönébe került volna.

— — (Valyon csinálnak-e az angolok háborút az oroszoknak?) Azt tudni nem lehet, mert az egyik miniszterük maga is mint *Russz él*; az nem mer semmit; hanem *Pál mersz tán*. (Az is csak „tán?”)

— (Tehát már most Pesten is lesz *börze*.) Hanem az igen czélszerűen történt, hogy egy nappal hamarabb az adósok börtönét hozták rendbe.

— — (Nem ért az ember mindent ezekből az újságokból; micsoda botrány volt az, a mit Bismárk úrral elkövettek a poroszok.) Tartsd ide a füledet, majd meg-súgom. — Hát a mint a vasuton utazott, s egy állomáson leszállt bizonyos magányos kabinét meglátogatása végett, a hova, mint mondják, a chinai császár is személyesen kénytelen menni: a gonosz indulatú demokraták rászégezték az ajtót, hogy nem jöhetett ki. (Ez már csakugyan illetlenség volt.) Nemcsak illetlenség, sőt illatlanság.

— — (Bizony hallja kend, csak legszabadabban mozog mai nap valamennyi újság között az Idők Tanuja.) Hát hiszen legszabadabban is *mozoghat*, mert legkevesebben *tartják*.

— — Az a szegény párisi léghajós Nadár, ugyan megjárta! Az volt az ambíciója, hogy a neve első betűjének (N.) még egy lábat szerezzen (M), akkor lett volna belőle *Madár*; s ebbeli igyekezetében a saját két lábát is eltörte.

Az aviticum csendes elenyészése.

Rendesen egy hóig tartott gróf Vay szüretje a Hegyalján, ilyenkor a kedvelt tiszték nagyobb része is hivatalos volt, — az öregek leginkább szórakozás végett; az ifjabbak vezették a felügyeletet. . . . Volt a grófnak különösen kedvelt két öreg tisztje, kiket soha-se hagyott ki a mulatságból, vig kedélyű volt mindkettő. Tulságig bőven volt minden, csak a finom hegyaljai aszúval bántak nagyon szűken, a két öreg pedig ép erre vágyott leginkább . . . Egy alkalommal, midőn az inspector az üres pinczetokokat szekerre rakatá, hozzá

sompolyog egyik öreg úr, kérve, hogy neki és öreg collegájának hozna egy üveg 26-ki aszút, megígérte a felügyelő, s be is váltá szavát, azon kikötéssel, hogy miután a gróf ezen csemege borral őt is nagyon vékonyan látja el, majd rá jár ő is egy darabig. — A kedves aquisitio a két öreg ur szobájába egy záros falszekrénybe helyeztetett el. — „Igyunk egyet az aviticumból collega“ tevė meg egyik a rögtön elfogadott indítványt, s a tisztas pecsétet feltörve áhitattal élvezgetett a két öreg, s a dicséretből ki nem bírván fogyni, végre lefe-küdték. . . . De elaludni egyikök sem mert ily féltett kincs mellett, egész éjen át kelt, feküdt a két öreg, és megszűnés nélkül nyikorgott a fali szekrény rozsdás záru ajtaja, s a nélkül, hogy egész mütét alatt csak egy árva szócskát is mondott volna egyik a másiknak, reggelre üresen állott a czilinder. — Délelőtt benyt az inspector úr is egy kis appetitoriumra, és nagy lön az ő meglepetése, szemlélvén a lelketlen palaczkot, de még nagyobb lön a hahotája, a mint értesült a 26-iki aviticum sajtásá-gos kimulásáról.

A hol lakom, átellenben . . .

A hol lakom, átellenben
Ifju házaspár lakik,
Szerelmesek a jámborok
Egymásba fülig, nyakig.

Oda állnak az ablakhoz,
Ki nyitják az ablakot,
Ölelkeznek, csókolóznak . . .
Kellemes egy állapot!

Soh' se láttam én még annyit
Ölelgetést, csókolást,
VIRRADATTÓL napnyugatig
Nem csinálnak semmi mást.

Nézem őket . . . bár előttem
Sok tudós könyv nyitva van,
Olvasgatni kezdek, óh de
Ablahagyom untalan.

Mert azt mondja az én könyvem
Minden sora, levele :
Hogy mily édes az a csók, és
Az ölelés melege.

. . . Hej policzaj! Nagy hatalmad
Nem hat — föl ez ablakig?
Holott nálunk az izgatás
Minden neme tiltatik!

K—l. I—s.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; *Jankó J.* — Metszi: *Pollák.*